

Πας φίλος ὄρη κι' ἀγγυροει και πρὸς τὴν ὄρειαν ρέπει και ἴσῃν Ρεβὺ Νεπιλοματικ τὸν Παρισίαν βλέπει τὴν θαλερὰν εἰκόνα του και τὴν βιογραφίαν του κι' ἀρχίζουσι ὅλοι νὰ τιμῶν τὴν ἀρχαίαν ὄρειαν του. Και τὶ θαρραίτε, κύριε; ... ἂν εἶσθε φίλος ἄλλου θὰ γράφατε γραμμὴ γιὰ σας ἢ πέν' αὐτοῦ τοῦ Γάλλου; Ὡς τώρα, κύριε Μακρῷ, δὲν εἶχατε χαμηρὰ πὺς εἶσθε πρῶτος σὰν κι' ἐμὲ εἰς τὴν οικονομίαν, και σήμερ' ἀγωνίζονται πῶς νὰ σας πρωτοπάρη, μαὶ σὲς πρὸς ἄλλον εὐνοίαν μὲ δεῖξατε καμμίαν.

Μ.—Θεὸς φυλάξει, Πρόεδρε... σὺ μόνος μ' ἔχεις φίλο, μαὶ τὶ θὰ γίνῃ 'στούς Παζούς σὰν 'δου αὐτὸ τὸ φύλλο!... καλὴ, θὰ 'πουν εἰ Παζίνου, ὁ Πίτης εἶν' ἐκεῖνος; καλὴ και τοῦτος ἔγινε μὲ τὸν Μυλλόρδου φίλος.

Τ.—Ἐξαιρέτος τιμὴ γιὰ σας κι' ἀξία πρῶτου φίλου νὰ στείσῃ ἐπὶ τῆς αὐτῆς μ' ἐμένα παραλλήλου.

Μ.—Ἐκεῖ πού γράφουσι γιὰ σας νὰ γράφουσι και γιὰ μένα; αὐτὸς ὁ Γάλλος, Πρόεδρε, θὰ τῆχη σὰν χαμῆνα... τί διαόλοιο τὸ 'κάνεισι μὲ σας νὰ μ' ἱπανίσῃ; αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν 'μπορεῖ ὁ νοῦς μου νὰ χωρίσῃ, και καθ' ἑχθρὸς μου Παζίνος και φίλος ὁ 'ἀπορήσῃ πρὸς τίποιο θαῦμα 'γίνῃσι, και μῆσα 'στὸ Παρίσι πῆρει και δὲν' ἢ φάσσα μου μὲ τὴν 'δικὴ σας φάσσα σὰν νὰ βαστῆ κι' ἢ σκουρία μου ἀπὸ Μυλλόρδου φάσσα.

Τ.—Ἀφοῦ ἐγὼ τὸ δέχομαι δὲν πρέπει νὰ πειραξέσῃ και μὲ πολλοὺς συλλογισμοὺς ἀδικίως νὰ κουραξέσῃ, ἄλλως τε σὲς ἀξίζετε και μὲ τὸ παραπάνω χωρὶς ἱπανίους περιττοὺς καθόλου νὰ σας κάνω.

Μ.—Ἐυχαριστῶ, εὐχαριστῶ... ἀλλ' ὅμως γιὰ νὰ ψάλλῃ αὐτὸς ὁ Γάλλος ὁ μουρλὸς ἱπανίους και γιὰ μένα, θὰ 'πῆ πὺς κάτι κρυβίεται εἰς τοῦτο τὸ κεφάλαι και Βουλευτῆς ἀήκερος δὲν εἶμι σὰν καθῆνα.

Ποῖος ἔξει μῆπως 'στὴ Βουλῇ δὲν πρέπει νὰ σωπαίνο κι' ἂν κάπως ἀπὸ νοῦμα κι' ἐγὼ καταλαβαίνο, κι' ἂν εἶναι και γιὰ μὲ γραφτὸ καμμιὰ φορὰ νὰ ὄρασο κι' εἰς δανεικὰ κι' ἀγύριστα και σὰς νὰ ζεστῶσο.

Τ.—Τὰ πάντα εἶναι δυνατὰ και πάντα θὰ σημαίνει ἐνόσω, κύριε Μακρῷ, 'στὴν δεξιάν μου μένετε... ἀλλὰ γιὰτί δὲν ἐγραψαν πὺς ζέρετε βρολι;

Μ.—Ὅσο γιὰ τοῦτο, Πρόεδρε, μ' ἀδικῶσαν πολύ, μαὶ και γιὰ σας δὲν ἐγραψαν—και νὰ μὲ συχωρῆτε— πὺς ζέρετε τὸν ταμποῦρ μὲ τέχνη νὰ βαρῆτε. Και τὼρα σας παρακαλῶ, καμπίσσα φύλλα ζῆνα ν' ἀρίνετε καμμιὰ φορὰ νὰ γράφουσι και γιὰ μένα 'στὸ πῆσμα καθὲ τενεκὶ και καθὲ φωνάκακι, κι' ὅ, τι γιὰ μένα γράφαται εἰ σας ἀνακαλέξῃ.

Τ.—Γι' αὐτὸ μὴ ἀμειβάλλετε, πιστεύω δὲ κι' ἀργότερα πὺς ἢ Ρεβὺ Νεπιλοματικ θὰ γράψῃ περισσώτερα.

Ἐξ' ἡμισείας και πρὸς σας ἀνήκουσι αἱ τιμαὶ και στρέρετε τὰ νῦτα σας πρὸς ἕνα κι' ἄλλον φόνον, κι' ἀπὸ τῆς σήμερον και σὲς θὰ λάμπετε μ' ἐμὲ 'στὸ Πάνθειον τὸ ἐθνετικὸν τὸν οικονομολόγον.

Μ.—Πατάξετε γιὰ μὲ στιγμὴν τετρίαια και λιμπρίαι κι' ἄς 'βγοῦμι 'στὸν περίπατο κι' εἰ δὲ ἀλαμπρατίσῃ νὰ μὰς ἰδοῦσι εἰ μπόσκει και μερικὰς γαλλῶνδρας και νὰ φωνάζουσι 'πίσω μας ἀνά τὸ δὲν μεγάλοι ἄνδρες, δὲν τῶγίσι μὲ χρισίματα και μὲ μαλατὰ περίσσια, ὅπου τοὺς 'ἔβουγγράξισαν και μῆσα 'στὰ Πέρισια, ἐκεῖνος ἀπὸ τοὺς Παζούς κι' αὐτὸς Μισολογιγίτης, ἐκεῖνος Πούλια τῆς κλήγῃς κι' αὐτὸς Ἀποσπερίτης.» Ἀς ἔδωγμα μαζὶ κι' εἰ δὲν ἡμέρα μεσημέρι τὰ μάτια νὰ θαμπώσωμα τοῦ καθενὸς μείραρ...

βαρίτε σὲς τὸν ταμποῦρ μὲ τὸ δεξὶ σας χέρι κι' ἐγὼ γιὰρὶ νὰ σας βαρῶ μὲ τοῦτο τὸ δοξάρι.

Τιμῆστέ με, Πρόεδρε, καθόσω ἐμπορίσται, τὰ πὺς 'ψηλὰ κολάρια σας πρὸς χερὶν μου φερίσται, κι' εἰς ὅσους μπόρῃσι πηλασοῦν νὰ μὰς ἰδοῦν γιὰ χαζὶ νὰ λίμε μὲ τὸ χωρατὸ, νὰ λίμε μὲ τὸ νάζι; μαζὶ ἴδατε ἀπὸ 'μπροστὰ; ... 'δῶστε μας κι' ἀπ' ὀπίσω... Τ.—'Ασπλάγγωσι, κύριε Μακρῷ, τοὺς πάντα θὰ κτυπήσω, μὲ Κατηγόρητῆρια θὰ τοὺς παραλουσῶσῃ, κι' ὅλους 'στὸ Δικαστήριον θὰ 'ἔξῃ νὰ τοὺς εἰσαξῶ... Μ.—Καλὴ τὸ λόγος!... βίβλια... βαρίτε τους 'στ' αὐτὰ γιὰτί τὸ παραξίλωσαν κι' ἐπήρανε φωτῆρα.

Τ.—Θὰ τοὺς καθῶσι 'στὸ σκαμνὶ αὐτοὺς τοὺς δολοφλόκους, ὅπου μικρὸν κι' ἀνίσχυρον εἰ δὲλαίει μ' ἐνόμισαν... ἐκεῖνοι περίεκοσαν τὸν δανειστὸν τοὺς τόκους, αὐτοὶ τὸ πᾶν ἠθέτησαν κι' εἰς πάντα παρηγόμισαν, ἐκεῖν' οἱ φαυλίπερλοισι, ἐκεῖν' οἱ φαρμακοὺς χωρὶς νὰ θάλω μ' ἐφορίαν νὰ ρίξω τὸ κἀνον.

Ἐγὼ δὲν πταίω παντελῶς γιὰ τοῦτο ἐν τιμῇ, ἀθῶος δὲ τὸ αἵματός τὸν δανειστὸν εἶμι. Ἄν δὲ μὲ βλέπουσι ἀπαθῶς τὰς ὕβρεις των ὀργίμων νὰ μὲ μὲ λίγουσι τὸν λοιπὸν Πομπήιον και Καίσαρα και πάνθηρα τῆς Ἀφρικῆς και λίοντα βρογύωμον, ἂν δὲν τοὺς κάμω νὰ σερβῶσι ἐμπρὸς μου μὲ τὰ τίσαρα. Ἡ πίστις εἰς αἰτίας των κατήντων ματριέσσα και πάντα ζῆνον καθ' ἡμῶν ὀργίζουσι ἀλιτήριον, κι' ἔλατε, κύριε Μακρῷ, 'στὴν καμάρὰ μου μέσα νὰ σχεδίσωμαμα μὲ τὸ Κατηγόρητριον.

(Μὲ δὲν τριχάζει ὁ Φασουλῆς σιγὰ σιγὰ προβαίνει και τῆς Ρεβὺ Νεπιλοματικ τὰ φεγουρίγια δένει).

Καὶ ὀλίγας ποιητικὰς, μὲ ἄλλους λόγους ἀγγέλαις.

Νῆον Ἡμερολόγιον τῶν Κυριῶν κι' ἐρίτος, μοναχικὸν και τέλειον καθ' ὅλ' ἀνεκρίσται, μὲ τὰ ταξίδια τῆς Παρίν τὰ ὑπερωκίαινα κι' ἄλλα πολλὰ περίρηρα, περίρηρα και σπάνια.

Λόγοι τοῦ Θίμου Καββαθᾶ Ἐκκλησιαστικῷ, Ἀρχιμανδρίτου ρήτορος και ρίκτου κληρικοῦ, τοὺς διακρίνει θαλλουσα κι' ἀδρά ρητορικὴ και σφρίγγος νέου πνεύματος και προδουτικῆ.

Σας συνιστῶμεν τὴν Ἠχὴ τὴν Φιλολογιῆν, ὤρειον περιοδικὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει, μὲ ὕλην πλούσιαν, γλαφυρὰν και ψυχαγωγικὴν, ποῦ βγαίνει κατὰ Σαββάτων και τὴν διαβάξουσι ὅλοι.

Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τί φέγγει και τί λάμπει; ποῦ εἶναι τὸ Κατάστημα τὸ μυροφωτισμῶν, ὅπου καθῆνας λαχταρᾷ και θέλει μέσα νύκτῃ νὰ κῆρῃ χιμωνιατικὸν κοστῶμα νεοφρηνῶν; Ἄιδονομῆλαι λήγειται Κατάστημα θαυμάσιον, ὅπου νομίζεις Ἀγγλικὸν πὺς βίβλις ἔρρασταίον. Ἐκεῖ μεγάλων αἰθουσῶν χρυσὴ φωτισμῶν, ἐκεῖ και νῆα συλλογῆς λαμδῶδων πλουσία, κι' ὀμβρίλαι ποιητολογίαι και πάντα τᾶλλα εἶδη, ποῦ τὰ κυττάξῃς γάλακτος και Παρισιάνει ποῦροι, ἐκεῖνο δὲ τὸ μαχικὸ τῆς κοπιτικῆς ψαλλίδης κάνει τὸν ἴσο πρὸ κομῶ και ντοῦρον τὸν καμποῦρη.